DE CE NU ÎMPLINESC SPERANȚELE COPIII MINUNE?

PLĂTIM TRIBUT UNOR CONCEPȚII GREȘITE

ANCHETA noastră

Confruntarea opiniilor în ancheta ziarului „Sportul" mi se pare deosebit de interesantă și — sper eu — mult mai eficientă decît dacă ne-am fi așezat în jurul unei mese, așa cum facem în fiecare an, discutînd, ore în șir, fără să luăm o hotărîre.

De la bun început mă declar împotriva celor care susțin că munca de mare intensitate și volum crescut pe care o desfășurăm cu copiii ar putea influența dezvoltarea lor ulterioară. Dimpotrivă, cred — și aceasta din mai multe motive (fenomenul accelerației biologice, ritmul tot mai crescut al pregătirii școlare și universitare etc.) — că va trebui să începem și mai devreme, la o vîrstă și mai fragedă, ceea ce noi numim munca cu copiii.

De ce nu împlinesc speranțele unii tineri înotători talentați? După părerea mea, există mai multe cauze:

a) O concepție greșită a unor antrenori privind pregătirea copiilor; unii au plătit tribut atitudinii unor conducători de secții și cluburi, care țin cu orice preț să se mîndrească într-un timp record cu campioni și recordmani, iar alții, în dorința de a-și satisface orgoliul profesional, forțează în mod empiric talentul elevilor.

b) Introducerea pripită a sistemului nou de vîrstă în programul competițional, fără ca aceasta să atragă, cum ar fi normal, o modificare în structura de funcționare a secțiilor de natație (bugetele au rămas aceleași, iar numărul antrenorilor nu s-a modificat, un tehnician, de pildă, fiind obligat să se ocupe de începători la 7–8 ani, de copii de 13–14 ani, de juniori sau seniori).

c) Exceptînd Capitala, în celelalte orașe ale țării, centrele de inițiere au o viață sporadică și nici pe departe nu-și ating scopul propus. Numărul celor care învață anual înotul este îngrijorător de scăzut și, în aceeași măsură, posibilitățile noastre de selecție.

d) Nu se face o distincție între profilul de antrenor-pedagog și cel de antrenor-tehnician.

e) Premierile (este vorba de medalii, insigne, cupe sau diplome) sînt aceleași, fie că este vorba de un concurs pentru copiii de 7–8 ani sau de un campionat național al seniorilor. În felul acesta ele își pierd efectul stimulativ.

f) Nici în articolele care apar în presă nu se face un discernămînt atunci cînd sînt apreciate rezultatele unor sportivi români obținute în întreceri peste hotare și cele realizate în mod întîmplător la unele concursuri interne.

Fără îndoială că problemele amintite nu pot epuiza întregul lanț al cauzelor ce determină fenomenul de care ne ocupăm. Rezolvarea lor însă cu maximă operativitate ar duce, în mod sigur, la atenuarea sa.

prof. Petru LOVAS

DUPĂ CEL DE AL XXVII-lea CONGRES AL F.I.R.A.

(Urmare din pag. 1)

un loc rezervat Portugaliei, în caz că-și confirmă participarea, urmînd ca pentru ultimul loc disponibil în acest turneu să se dispute un meci de baraj între formațiile Olandei și R.F. a Germaniei. Evident dacă Portugalia renunță la participare, acestea două din urmă au locul asigurat.

— Ce alte probleme mai prezintă interes general?

— Aceea a stagiilor internaționale de arbitri. Cel găzduit în primăvară de Italia, la Assisi, a calificat cîțiva arbitri în tabelele F.I.R.A. La Assisi au participat, la cursuri, și doi arbitri români, Fl. Tudorache și Th. Witting. După omologarea cursului, s-au definitivat arbitrii pentru „Cupa Națiunilor": din Franța — Calmet, Gallonnier, Filiâtre, Austry, Durand, Cuny, Sanguillaume. Gareț și Dubernais (dintre ei, doar 6 vor fi desemnați pentru „Cupa Națiunilor"); din Italia — Tognini și Pedercini; din România — Th. Witting; din Belgia — Lacroix; din Olanda — Lodstein. A mai avut loc un stagiu și în Franța, la Bordeaux, la care am fost reprezentați de P. Niculescu care, de altfel, este acum susceptibil de a fi delegat la „Cupa Națiunilor-F.I.R.A." pentru juniori 1970. S-a recomandat, în cadrul lucrărilor Comisiei Tehnice, ca astfel de stagii să aibă loc și pe plan național, dar cu asistența delegaților Comisiei Tehnice. Un astfel de stagiu, de 3 zile, va avea loc la București, cu prilejul meciului România B — Franța B, cu participarea a doi arbitri francezi. Se va mai organiza, în 1970, însă, în Italia, încă un curs internațional pentru arbitri.

— Ce credeți că ar mai fi de amintit din lucrările Congresului?

— Alegerea și realegerea membrilor Comitetului Director. Fac parte din organismul suprem al F.I.R.A.: Marcel Batigne (Franța) — președinte, Carlo Montano (Italia), Luis Sentis (Spania) și... Ion Isvoranu (România) — vicepreședinți; Jean-Claude Bourrier (Franța) — secretar general; Louis Lestrade (Franța) — secretar general adjunct; Maurice Savigne (Franța) — trezorier general; Teddy Lacroix (Belgia) — trezorier general adjunct.

— Ce ne puteți spune despre programul competițional al sezonului 1969–1970, punct pe care, din informațiile pe care le deținem, l-ați definitivat, după Congres, la Paris?

— Mai întîi — despre apropiata ediție 1969–1970 a „Cupei Națiunilor-F.I.R.A." pentru seniori. Meciurile grupei finale trebuie să se dispute pînă la data de 30 mai 1970 și ele sînt următoarele: Italia — Franța la 9 (sau 11) noiembrie, România — Cehoslovacia la 23 noiembrie, Franța — România la 14 decembrie, Italia — România în martie sau aprilie 1970, Cehoslovacia — Franța la 3 mai și Cehoslovacia — Italia la o dată ce va fi stabilită ulterior. În ce privește completarea test-turneului reprezentativei noastre în Franța, se va juca, mai întîi, partida contînd pentru „Cupa Națiunilor-F.I.R.A.", iar apoi se vor disputa meciuri între o selecționată divizionară română și selecționatele locale franceze Brive (18 decembrie) și Angoulême (21 decembrie). A fost, între timp, perfectată și a doua partidă pe care o va susține selecționata română în R.F. a Germaniei, după meciul R.F. a Germaniei — România (9 noiembrie la Hanovra), anume, în compania unei selecționate militare britanice.

— Ce alte amănunte despre aceste meciuri ne mai puteți spune?

— Unul singur, dar nu lipsit de semnificație: exceptînd jocul România — Cehoslovacia toate meciurile din toamnă vor fi conduse de arbitri britanici.

Încercări-transformări

NEJUSTIFICATE TRIBULAȚII ALE UNOR JUNIORI

Acum cîteva luni, în articolul „Analiza juniorilor", rubrica de față încerca să aducă în fața iubitorilor balonului oval aspecte ale muncii tinerei generații rugbystice, juniorii. Turneul final al campionatului recublican de juniori, încheiat atunci, ne oferea posibilitatea să remarcăm lupta strînsă între cele mai valoroase echipe ale competiției, C. S. Școlar, Școala sportivă nr. 2 și Grivița Roșie, luptă al cărui finis, spuneam, a fost cîștigat „la fotografie" de către reprezentanții C. S. Școlar. Dar, de fapt, constatarea îmbucurătoare o reprezentau maniera de joc a acestor echipe și apariția cîtorva elemente cu reale posibilități (dintre cei remarcați atunci Simion, Comănici și Achim, au fost titularizați în echipe de primă divizie), considerînd că antrenorii acestor juniori și-au îndeplinit principala îndatorire de a da elemente capabile să înlocuiască vechea generație. Tot atunci remarcam, cu regret, existența unui pluton restrîns de echipe valoroase, precum și absența aproape totală a juniorilor provinciali, în timp ce juniorii unor cluburi bucureștene — Progresul, Dinamo, Steaua — se compiac în continuare în anonimat. Iată că acum, o dată cu începerea noii ediții a campionatului, a apărut o undă de neliniște ce promite să tulbure activitatea acestui foarte important detașament al rugbyului: juniorii.

În fond, despre ce este vorba? Actualul regulament privind trecerea sportivilor de la o asociație sportivă (club) la alta, intrat în vigoare pe data de 5 iulie 1967, fără să facă referiri speciale la juniori, dă dreptul de transfer sportivilor (deci și juniorilor) de la un club (asociație) la altul dacă sînt respectate instrucțiunile de aplicare a acestuia. Iată că au apărut și primele cereri de transfer ale unor juniori de la Dinamo și Progresul la C. S. Școlar (campioana țării), și ale unor juniori de la Gloria la Școala sportivă nr. 2. La prima vedere nimic anormal, dar dacă încercăm să analizăm puțin situația lucrurile nu mai par tocmai clare.

Mai întîi, o precizare: nu pledăm pentru interzicerea transferării juniorilor, întrucît ei fiind, în marea lor majoritate, elevi se pot ivi schimbări în situația lor, spre pildă de domiciliu, deci și de școală, și în acest caz nu li se poate impune să traverseze Capitala de la un capăt la altul pentru a putea face, în continuare, sport; nici nu avem pretenția că am expus motivul principal. Dar cînd cererile de transfer sînt depuse de Munteanu M., Petac I. (Dinamo), Mihai I. și Necșuțu C. (Progresul) pentru C. S. Școlar și de Popa Șt., Aurel I., Matei Gh. (Gloria) pentru Școala sportivă nr. 2, toți elemente dintre cele mai valoroase din echipele lor și selecționați în lotul național, motivul principal (și real) al cererii constituindu-l dorința de a juca într-o echipă ce aspiră la titlul de campioană, nu ni se mai pare normal. După cum nu ni se pare normal faptul că respectivele cluburi sau asociații le-au dat dezlegare, deși echipele lor de juniori se zbat, după cum am mai amintit, într-un anonimat ce tinde să le ducă la existență formală. Un exemplu recent: în partida disputată duminică, Școala sportivă nr. 2 a învins pe Gloria cu 87–0 (fără să forțeze!) și totuși Gloria le dă dezlegare celor mai buni juniori pentru Școala sportivă nr. 2!

Nu cumva interesele de club, indiferent că tind spre cîștigarea campionatului (C. S. Școlar, Școala sportivă nr. 2) sau spre o întărire ulterioară a primei echipe de seniori cu juniori formați de alte echipe contravin intereselor rugbyului nostru, îi frînează dezvoltarea?

Nu cumva se va ajunge la o și mai accentuată diminuare valorică a nivelului campionatului național de juniori?

Nu cumva cîștigarea titlului de campion devine un scop în sine pînă și pentru antrenorii juniorilor, deși menirea lor principală, aceea de a crea „viitorul", este tot mai mult dată uitării?

Dar munca antrenorilor ale căror echipe pierd chiar și atît de rarele elemente cu perspective, devenind astfel victime sigure (vezi Gloria) în întrecerile din campionat, prin ce mai poate fi justificată?

Considerăm că este necesară intervenția forului de specialitate, în sensul reglementării ferme a modului de acordare a transferărilor pentru juniori. Activitatea juniorilor trebuie să se mențină în continuare „curată", să-și ridice nivelul valoric printr-un sistem competițional echilibrat, să beneficieze de un climat permanent stimulator, atît pentru jucători, cît și pentru antrenorii acestora.

Paul CIOBANEL

TELEcronica

DAN, BALZAC, ȚIRIAC...

Chiar dacă oamenii de știință foarte, foarte serioși, chiar dacă criticii literari nu mai puțin serioși au tunat și au fulgerat, la vremea lor, împotriva teoriei fizionomice folosite pe larg de Balzac în romanele sale — ar trebui să ne gîndim, totuși, măcar în fața televizorului, dacă genialul scriitor a fost atît de naiv, atît de neștiințific, precum spun dumnealor, uitîndu-se cu atîta insistență la chipul omului. Balzac zicea și credea că din chipul omului, din trăsăturile feței sale, din felul cum ne privește sau, pur și simplu, din tăietura buzelor, a pleoapelor, din unghiul pe care nasul îl face cu gura, din toate acestea poți afla multe despre om. Balzac susținea că fizionomia, pur și simplu fizionomia, ne poate conduce la a afla și a dezlega numeroase mistere sufletești. Păcatele mele, eu și azi mai cred că Balzac deținea un grăunte — mare cît un ou de struț — de dreptate! Dacă atîția cititori sar peste descrierile fastuoase ale fețelor din „Comedia umană", dacă mai toți scriitorii moderni nu se mai obosesc să spună cum arăta la chip eroul — atunci, iată, mai rămîne televizorul, unde cititori, scriitori, cronicari și oameni simpli pot vedea triumfînd, în toată splendoarea sa, primplanul, adică exact ceea ce dl. de Balzac inventase, descriind, îndelung, chipul colonelului Chabert și al verișoarei Bette, de pildă...

Mă uit — altă pildă — la Dan Coe, luat la întrebări de Buhoiu, la cîteva minute după catastrofa Setubal, idee bună, operativă, rar venită prin mintea atît de lentă, îndeobște, a telesportului. (Duminică noapte, par exemplu, ni s-au oferit secvențe din finalele Cupei Franței la fotbal și la rugby, întîlniri care au avut loc în vară! Înțeleg o lungă vară fierbinte — dar o lungă vară răscoaptă?). Din dreapta și din stînga, știu că Dan e nervos, impulsiv, un diavol solid, un balaur, un zmeu al zmeilor. Nu-l cunosc pe Dan, n-am stat niciodată de vorbă cu el. Un instinct îmi spunea că lumea exagerează... Și, ce văd? Văd, la cîteva minute după un meci catastrofal, în care omul fusese expulzat de pe teren tocmai pentru nervi — văd că Dan e calm, reținut, sobru, cu o durere demnă în ochi, cu o frază surprinzător de bine strunită. Omul recunoaște, fără nervi, că a jucat prost. Omul nu blestemă, nu drăcuie, nu sperie, nu-ți repugnă. Văd ceva frumos în Dan: clipa de reflecție. Dan răspunde gîndit, el nu vine imediat cu un da sau nu la întrebările legate de Eusebio. Văd că dracul nu e atît de negru, cum spune lumea. Prefăcătorie? Știința de a-ți ascunde gîndurile? Actorie? Poate... Dar eu mă uit balzacian în ochii lui Dan, îi fixez bine chipul ciudat de liniștit și zic, încă o dată, că dracul nu e atît de negru. Poate mă înșel, căci teoria asta fizionomică nu e științifică. S-ar putea ca Dan să fie, în fond, un balaur, care știe să se prefacă la televizor; atunci să știți că e unul din cei mai rafinați ipocriți de pe acest pămînt. Și — în mare șoaptă — trebuie să mărturisesc că n-am nimic împotrivă ca echipa națională să numere în rîndurile ei cîțiva rafinați! Dar dacă adevărul e mai simplu și Dan e un om de treabă care-l va anihila pe Eusebio, din nou? Aici să vă văd...

Unde nu încape discuție în jocul fizionomiilor e la Cleveland. Superb triumf al primplanului, furat în plină luptă — așa cum visez de multă vreme să văd un meci de tenis. Fără minge, fără arbitru — doar pe chipurile jucătorilor. Niciodată Țiriac și Năstase n-au fost mai puri, mai vibranți pentru noi, ca acum — luați de aproape, adînc, pînă în suflet. Meciul, în planuri generale — foarte strîns filmate, ce-i drept, — a fost lipsit, forțat de cerințele rezumatului, de punctele nodale ale seturilor, de marile momente decisive, deși oricine și-a putut da seama cum s-a luptat acolo, cine-i Ashe, ce înseamnă poignet-ul său de pianist, ce înseamnă tenacitatea americană a lui Smith... Dar, mai ales duminică, în filmul după 3–0, prim-planurile lungi ale lui Țiri și Ilie ne-au subjugat: cînd nimic nu mai era de sperat, atunci încordarea a devenit maximă și lupta mai crîncenă. Nu mai eram la Balzac, ci parcă la Sartre. Voia a găsit, mai cu seamă duminică, acele accente lirice, sobre — într-un stil care-i aparține ca finețe și eleganță a tonului — pentru a elogia ceea ce rămîne minunea nr. 1 a sportului nostru în ultimul deceniu. (Și, ca orice minune, ne sperie! Ce va urma?)

Noaptea, tîrziu, Kidd de la Manchester United a marcat un gol după care nu poți spune decît că viața pe pămînt merită trăită. Cînd vreți să vă sinucideți din cauza fotbalului, cereți-i lui Țopescu să vă dea golul lui Kidd!... Mopsule, dormi?

BELPHEGOR

UMBRELA ATLETISMULUI

ZENO PRINTRE NOI

...Reșița, toamna anului 1947. Pe mica arenă a „Cetății de foc", băiatul cu „boată", Zeno, face totul ca să intre în istoria săriturii cu prăjina, atacînd cu fanatismul pur al atletului adevărat acei 4 metri, care pe atunci reprezentau consacrarea internațională. Și Zeno a venit de la Reșița, aruncînd pe drum o ultimă privire spre locurile natale ale Caransebeșului. Prin fața vagonului de clasa a III-a defilează meleagurile copilăriei, rîul Timiș, modesta groapă cu un pumn de nisip în ea, împrejmuită de salcîmi ciopîrțiți. Acestora i-au fost smulse cele mai drepte ramuri, din ele au fost create primele prăjini. Nu din fibre de sticlă, nu din metal, nici din bambus. Erau niște simple ramuri bătinașe, erau „boatele" lui Zeno, care l-au catapultat pe acest copil blond spre ceruri. Și Zeno a venit de la Reșița la București, unde cu un bambus adevărat a sărit PATRU METRI. Mîile de spectatori de pe Dealul Spirii au știut atunci că Zeno intră în istorie. Era primul atlet român care a sărit cît nimeni altul de la noi.

...Reșița, octombrie 1969. Cetatea de foc are un stadion impunător. În această duminică de toamnă, în fața gropii de săritură cu prăjina, 18 concurenți cu prăjini moderne, din fibre de sticlă, una mai elastică decît alta, se pregătesc de concurs. Este un concurs, cum nu ne-a mai fost dat să vedem. Prăjiniștii noii generații au învățat de la iubitul lor învățător, își cunosc bine lecția. Ștacheta se ridică la 4 metri. Ori de cîte ori un atlet trece această înălțime, ne aducem aminte de primul salt cu două decenii în urmă. Desigur, acum drumul este deschis. Ei se duc mai sus, spre cinci metri. Este treaba lor. Cei care l-am avut prieten și coleg de echipă rămînem măcar cîteva clipe la cei PATRU METRI atît de îndrăgiți de Zeno. Stăm tăcuți în tribună, într-un lung moment de reculegere, cu lacrimi în ochi, dar oarecum mulțumiți că tinerii prăjiniști și orașul Reșița îi cinstesc memoria. Este orașul care a inițiat o competiție, „Memorialul Zeno Dragomir". Spre cinstea lor. Și totuși nimeni dintre noi nu a dorit ca Zeno să intre atît de repede în istorie.

Iolanda BALAȘ-SOTER

Reșița, octombrie 1969

P. S. Inutil i-am căutat printre concurenții pe atleții din Cluj, oraș atît de îndrăgit altădată de Zeno, pe atleții de la clubul bucureștean Rapid, pe foștii studenți din Iași ai profesorului Zeno Dragomir. Să-l fi uitat oare atît de repede? Memento! Căci Zeno a iubit tot ceea ce era legat de ATLETISM.

ANTRENORI FĂRĂ CARNET

Se scrie și se vorbește mult în ultima vreme despre box. Multora le-au devenit cunoscute și apreciate nume ca Monea, Ciucă, Dumitrescu și Cuțov. Lucrul apare firesc, gîndindu-ne la rezultatele obținute de pugiliștii noștri în acest an și — în mod deosebit — la campionatele europene și balcanice.

S-a amintit și de cei care se ocupă de pregătirea boxerilor, de antrenori, de instructori, medici, și, în general, de activiștii care muncesc pentru propășirea acestui sport în țara noastră.

Există însă anumiți activiști ale căror nume și merite sînt mai puțin cunoscute, mai puțin popularizate, deși ele sînt strîns legate de succesele pugilismului românesc. Dacă astăzi, cînd bucuria victoriilor obținute ne stăruie în inimi nu ne-am întoarce cel puțin o privire de recunoștință către aceștia, înseamnă că am adăuga încă un strop din acea licoare a uitării în paharul cu care ei s-au cam obișnuit.

Ați auzit cumva de Gheorghe Șeitan? Nu! Să încerc în cîteva cuvinte să vi-l prezint.

Acum vreo 15 ani, la Sibiu, l-am cunoscut cînd intra în sala maestrului Victor Alexandru, însoțit de mai mulți tineri pe care-i convinsese, personal, prin părinți sau profesori, să vină numai să asiste la o ședință de antrenament de box. Era sigur că o parte din ei vor îndrăgi mănușile, corzile și sacii de antrenament și nu se înșela. Marea satisfacție o avea atunci cînd antrenorul îi spunea că unul sau altul din flăcăi are aptitudini sau că progresează în însușirea tainelor boxului. Așa l-a adus în sală și pe Constantin Niculescu, care mai tîrziu a devenit campion al țării, așa a adus pe mulți alții la Sibiu și mai tîrziu în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, unde se mutase cu serviciul.

Gheorghe Șeitan nu a practicat niciodată boxul, dar atît l-a îndrăgit încît îi consacră mult din timpul său liber, frămîntîndu-se la insuccese, bucurîndu-se și trăind din plin fiecare victorie.

Anul trecut, una din primele telegrame primite de lotul boxerilor noștri în îndepărtatul Mexic a fost de la Șeitan, iar unul din primele abonamente la campionatele europene de la București a fost cumpărat tot de el!

Știți ce îmi place mai mult la acest pasionat al boxului? Faptul că l-am văzut de multe ori însoțit de tineri boxeri, dar întotdeauna într-un parc, într-un muzeu, la o prăjitură sau la un suc; faptul că discuțiile pe care le poartă cu boxerii se referă, în majoritatea cazurilor, la școală, la meserie, la familie...

Prin mai toate centrele pugilistice din țară există cîte un asemenea pasionat al boxului, valoros prin activitatea sa, modest și puțin pretențios atunci cînd se pune problema relevării meritelor pe care le are. Amintind în aceste rînduri numai de N. Tonitza și prof. Berezovschi (Craiova), Constantin Tudose (Constanța), Ștefan Ion (Galați), Gheorghe Enescu (Ploiești), Ion Dulău (Cluj), Iulian Dobre (Cîmpina), Mihai Gheorghe (București), ne gîndim la toți cu recunoștință și respect, cu satisfacția unei datorii îndeplinite.

ing. Constantin CHIRIAC
arbitru internațional de box

O inițiativă lăudabilă:

CURSUL „SPORT ȘI RECREAȚIE" LA UNIVERSITATEA POPULARĂ DIN TIMIȘOARA

Consiliul județean pentru educație fizică și sport Timiș, în colaborare cu Universitatea populară Timișoara, a luat frumoasa inițiativă de a organiza în cadrul anului de învățămînt 1969–1970 cursul „SPORT ȘI RECREAȚIE".

În cadrul lui vor avea loc prelegeri teoretice și lecții practice. Partea teoretică va aborda probleme generale privind menținerea sănătății și vigoarei fizice, asigurarea unei recreații plăcute, combaterea sedentarismului etc. Lecțiile practice prevăd exerciții de culturism, judo, gimnastică yoga, gimnastică estetică și de întreținere jocuri sportive. Cursurile și antrenamentele vor fi conduse de specialiști cu înaltă calificare, utilizîndu-se cele mai moderne baze sportive din municipiul Timișoara. În cadrul cursului vor fi organizate, de asemenea, excursii în diferite reședințe pitorești ale Banatului.

jucătorul nr. 13

CĂUTĂRI

În pregătirea unei echipe se pornește de la o concepție generală și de la aprecierea justă a posibilităților fiecărui jucător de care dispui. Îmbinarea fericită între una și alta, pentru ca echipa și jucătorii să dea un randament maxim, este determinată de măiestria antrenorului, de clarviziunea lui. Există o relație de interdependență între tactică și posibilitățile jucătorilor care se influențează reciproc. De aceea trebuie căutată o concepție proprie fiecărei echipe, în care jucătorii de valoare deosebită pe care îi are să-și poată valorifica la maximum calitățile.

Pentru că, precum în teatru, film sau operă, „protagoniștii" asigură reușita spectacolului numai dacă sînt puși în rolurile care li se potrivesc.

Urmărind evoluția jucătorului **Roland Gunesch**, de la **„U" Timișoara**, în jocul cu **Dinamo Brașov**, mi-am dat seama că dacă echipa lui ar fi adoptat o altă tactică, calitățile acestuia ar fi fost puse mai bine în valoare și echipa ar fi putut cîștiga partida. **Gunesch** este un jucător cu mari posibilități, cu un șut formidabil, dar, care, ca toți cei de statura lui se descurcă mai greu în lupta pe semicerc. Atunci de ce se angajează în luptă tocmai în această zonă? De ce nu aruncă de la distanțe mai mari, unde nu este jenat de apărători? De ce ceilalți coechipieri nu-i fac paravan în momentul în care trebuie să arunce la poartă? L-am văzut luptîndu-se singur și oprit în acțiuni de adversari mai scunzi, dar mai iuți și mai siguri pe picioare. Jucători de talia și cu șutul lui **Gunesch** avem puțini în țară și tocmai de aceea așteptăm de la ei să și aducă o contribuție substanțială și la echipa națională, acum cînd C.M. bate la ușă. Dar pentru aceasta ei trebuie să vină de la club cu lecția bine învățată, să știe în care anume condiții pot da un randament maxim.

Un caz asemănător prezintă și **Cristian Gațu**, un alt mare talent al handbalului nostru, care evoluează pe alt post. Pe un post care pînă în prezent nu-l avem definit în echipe, pentru că este specific personalității lui de jucător. Un post care ar trebui să-l definească chiar el. De mobilitatea, tehnica și fantezia lui deosebită trebuie să se țină seama la stabilirea tacticii echipei și, în special, a echipei naționale.

Marile competiții au dat cîștig de cauză celor care s-au prezentat cu lucruri noi și au creat momentul surpriză. Știu că și reprezentativa României la trecutele C.M. a fost o surpriză pentru ceilalți. Știu că nu am avut niciodată lipsă de idei, de aceea cred că, cu puțină preocupare, cu mai mult curaj vom putea găsi ceva nou. Dar — repet — e prea tîrziu ca experimentul să se încerce în echipa națională. Noutățile trebuie căutate și pregătite bine la echipele de club. Am dat numai două exemple în care talentul unor jucători poate determina noi formule tactice și, din fericire pentru noi, mai sînt și alte echipe care dispun de asemenea jucători. Sînt sigur că antrenorii lor dacă se vor preocupa, spre binele propriilor echipe și al progresului handbalului nostru, pot să-și aducă contribuția.

D. POPESCU-COLIBAȘI

BRĂILENII VICTORIOȘI ÎN „CUPA ORAȘELOR" — EDIȚIA 1969

BRĂILA, 8 (prin telefon). — Etapa a 7-a, și ultima, a competiției pentru tineret și juniori „Cupa orașelor", a fost foarte animată. Prima manșă (50 km pe șoseaua Slobozia) desfășurată marți a fost rapidă: 41,100 km la oră. Principalul animator a fost Sorin Suditu, căruia i s-au alăturt clujeanul Eugen Imbuzan, Zoltan Farcas din Tg. Mureș și brăileanul C. Tănase. Toate acțiunile, însă, au fost contracarate de echipa brăileană. Cîștigă, la sprintul final, Ștefan Ene (Brăila), urmat de Nicolae Gavrilă (Buc.), M. Hrisoveri (Brăila), Suditu (București), Eugen Stroe (Constanța) etc. A doua manșă s-a desfășurat miercuri, pe un circuit pe străzile orașului, care a oferit o dispută interesantă și rapidă (44 km medie orară), urmărită de cîteva mii de spectatori. Animator, același combativ Suditu. El a cîștigat, urmat fiind de N. Gavrilă și V. Murineanu (București).

Clasamente. *Individual:* 1. M. Hrisoveri (Brăila) 22h 27:46, 2. Șt. Sekeli (Cluj) 22h 31:28, 3. Șt. Ene (Brăila) 22h 34:30, 4. P. Kelemen (Tg. Mureș) 22h 40:08, 5. Zoltan Aitai (Tg. Mureș) 22h 44:41. *Pe echipe:* Brăila 67h 22:19 urmată de București cu 67h 27:36, Cluj 67h 45:47, Tg. Mureș, Constanța și Ploiești. Deci o dublă victorie brăileană.

Emil IENCEC

DUMINICĂ ÎNCEPE CAMPIONATUL DIVIZIEI B

Duminică, 24 echipe masculine și 24 feminine iau startul într-o nouă ediție a campionatului diviziei B. Iată cîteva știri legate de începerea campionatului.

● Nume noi de antrenori: dr. Tr. Căldare (Constructorul Suceava), Tr. Niculescu (Electroputere Craiova), C. Șovăială (Vagonul Ploiești), S. Chiriță (Constructorul București).

● Cele mai importante transferări efectuate la echipele divizionare B: Doina Potra (de la „U" Cluj la Medicina Cluj), Viorica Szebeny (de la I.E.F.S. Buc. la Constructorul Buc.), Anca Sima (de la Dinamo la Spartac Buc.), A. Arbuzov (Minerul B. Mare), V. Bobeică și M. Popescu (S. S. Ploiești), D. Droc și C. Iancu (Liceul nr. 2 R. Vîlcea), O. Dimofte (Petrolul Ploiești) — toți la I.E.F.S. Buc., N. Andreescu (de la Unirea Tricolor Brăila la Constructorul Suceava).

● În urma fuzionării secțiilor de volei ale asociațiilor sportive Semănătoarea Buc. și Electra Buc., în seria a II-a a diviziei B masculin va activa echipa Electra Buc. (antrenor C. Porumb). La această echipă au fost transferați jucătorii: N. Chirițoiu, A. Stejăreanu, M. Mitilecis și N. Crețu — toți de la I.E.F.S. Buc.

● Prin desființarea secției de volei a asociației sportive Gloria Arad, în seria I a diviziei B masculine va participa Voința Arad (antrenor A. Mușat).

● Tot în seria I a diviziei B masculine, în locul formației Politehnica Cluj, retrogradată din divizia A, va activa Universitatea Cluj (antrenor C. Bengeanu), la care vor juca toți componenții echipei liceului N. Bălcescu Cluj, campioană națională școlară și la juniori pe anul 1969.

● O schimbare și la Brașov: în locul echipelor Tricotajul și Politehnica (seria I divizia B feminin), va participa Voința Brașov (antrenor V. Papuc).

● Etapa I programează cîteva meciuri importante: „U" Cluj-Corvinul Deva (fem. seria I), Constructorul Buc. — Universitatea Buc. (fem. seria a II-a), U. Timișoara — Alumina Oradea (masc. seria I), Electra Buc. — I.E.F.S. și Farul Constanța — Constructorul Suceava (masc. seria a II-a).

ELEVI ȘI ELEVE!

din anul I, școli profesionale și licee de specialitate. Practicați sportul de performanță înscriindu-vă la ȘCOALA SPORTIVĂ ENERGIA. Programul selecției:

- ATLETISM: **zilnic între 9—11 și 15—17, stadionul Viitorul**
- RUGBY: **zilnic între 15—17, stadionul Tineretului**
- LUPTE: **zilnic între 15—17, sala de la stadionul Republicii**
- BOX: **zilnic între 15—16, sala Rapid**
- JUDO: **zilnic între 15—16, sala din calea Victoriei 216**
- CULTURISM-HALTERE, **marți, joi, sîmbătă între 17—18, sala de la stadionul Republicii.**

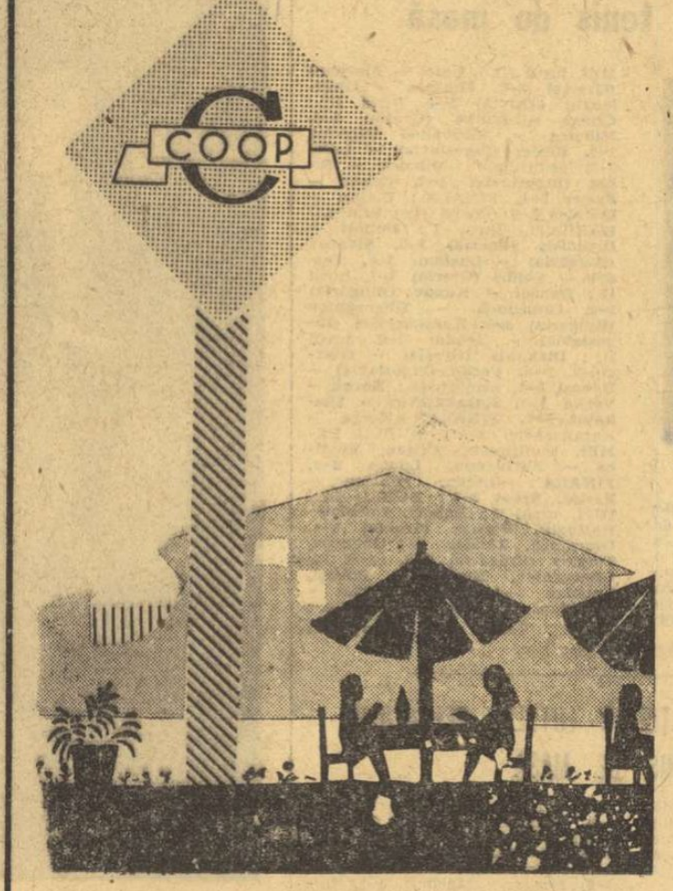

VIZITAȚI HANUL PRAHOVA

Organizat de cooperația de consum în incinta Expoziției Realizărilor Economiei Naționale

SE SERVESC PERMANENT PREPARATE DELICIOASE:

— sarmale munțenești cu mămăliguță.
— mititei speciali.
— cîrnați de casă.
— cîrnați „Prahova".
— pastramă de porc și de vacă.

PRECUM ȘI

— vinul casei.
— vin negru specialități.
— țuică bătrînă
— bere la sticlă